

חבורה נח

לע"נ אבי מורי אהרן בן מרדכי ואימי חומתי סולטנא בת שלמה ואסתר
לעילוי נשמתן של אהרן בן משה ורעייתו פרלה בת עמרם
לע"נ לויסי בת סוליקא - לע"נ דוד בן י-הודה - לע"נ מימון בן שמטוב

L'avortement

גמרא ערכין דף ז ע"א

אמר רב נחמן אמר שמואל: האשה שישבה על המשבר ומתה בשבת, מביאין סכין ומקריעים את כריסה, ומוציאין את הוולד. פשיטא, מאי עביד? מחתך בבשר הוא! אמר רבה: לא נצרכה להביא סכין דרך רשות הרבים...

סנהדרין דף עב ע"ב

אמר רב הונא: קטן הרודף, ניתן להצילו בנפשו. קסבר, רודף אינו צריך התראה, לא שנא גדול ולא שנא קטן. איתיביה רב חסדא לרב הונא: צא ראשו - אין נוגעין בו, לפי שאין דוחין נפש מפני נפש. ואמאי? רודף הוא! שאני התם, דמשמיא קא רדפי לה.

משנה נדה מג ע"ב

מתני'. תנוקת בת יום אחד - מטמאה בנדה. בת עשרה ימים - מטמאה בזיבה. תנוק בן יום אחד - מטמא בזיבה, ומטמא בנגעים, ומטמא בטמא מת, וזוקק לזבוס, ופוסט מן הזבוס, ומאכל בתרומה, ופוסל (את) [מן] התרומה, [מ"ד א] ונוחל ומנחיל, ומהורגו חייב, והרי הוא לאביו ולאמו ולכל קרוביו כחתן שלם.

רמב"ם הלכות מלכים פרק ט' הלכה ד'

בן נח שהרג נפש אפלו עבר במעי אמו נהרג עליו. וכן אם הרג טרפה או שפחה ונתנו לפני ארי או שהניחו ברעב עד שמת. הואיל והמית מכל מקום נהרג. וכן אם הרג רודף שישכיל להצילו באחד מאיבריו נהרג עליו. מה שאין כן בישראל:

רמב"ם הלכות רוצח א', ט'

אף זו מצות לא תעשה שלא לחוס על נפש הרודף. לפיכך הורו חכמים שהעברה שהיא מקשה לילד מתר לחתך העבר במעיה ביו בסם ביו ביד מפני שהוא כרודף אחריה להרגה. ואם משהוציא ראשו אין נוגעין בו שאין דוחין נפש מפני נפש וזהו טבעו של עולם:

רמב"ם הלכות יסודי התורה ה', ה'

נשים שאמרו להם עובדי כוכבים תנו לנו אחת מכן ונטמא אותה ואם לאו נטמא את כלכן וטמאו כלן ואל ימסרו להם נפש אחת מישראל. וכן אם אמרו להם עובדי כוכבים תנו לנו אחד מכם ונהרגנו ואם לאו נהרג כלכם. יהרגו כלם ואל ימסרו להם נפש אחת מישראל. ואם יחדוהו להם ואמרו תנו לנו פלוני או נהרג את כלכם. אם היה מחזיק מיתה כשבע בן בכרי יתנו אותו להם. ואין מוריו להם כן לכתחלה. ואם אינו חזק מיתה יהרגו כלן ואל ימסרו להם נפש אחת מישראל:

סנהדרין דף נז ע"ב

אשכח רבי יעקב בר אבא דהוה כתיב בספר אגדתא דבי רב: בן נח נהרג בדיון אחד, ובעד אחד, שלא בהתראה, מפי איש ולא מפי אשה, ואפילו קרוב. משום רבי ישמעאל אמרו: אף על העוברין. מנהגי מילי? אמר רב יהודה: דאמר קרא, "אף את דמכם לנפשותיכם אדרש", אפילו בדיון אחד. "מיד כל חיה", אפילו שלא בהתראה. "אדרשנו ומיד האדם", אפילו בעד אחד. "מיד איש", ולא מיד אשה. "אחיו", אפילו קרוב. משום רבי ישמעאל אמרו: אף על העוברין. מאי טעמיה דרבי ישמעאל? דכתיב: "שפך דם האדם באדם דמו ישפך". איזהו אדם שהוא באדם? הוי אומר: זה עובר שבמעיו אמו. ותנא קמא תנא דבי מנשה הוא, דאמר: כל מיתה האמורה לבני נח אינו אלא חנק, ושדי ליה האי "באדם" אסיפיה דקרא, ודרוש ביה הכי: "באדם דמו ישפך" - איזהו שפיכות דמים של אדם שהוא בגופו של אדם? הוי אומר: זה חנק.

סנהדרין דף נט ע"א

למה לי למיכתב לבני נח, ולמה לי למשני בסיני? כדרבי יוסי ברבי חנינא, דאמר רבי יוסי ברבי חנינא: כל מצוה שנאמרה לבני נח ונשנית בסיני - לזה ולזה נאמרה. לבני נח, ולא נשנית בסיני - לישראל נאמרה ולא לבני נח. ואנו אין לנו אלא גיד הנשה, ואליבא דרבי יהודה. אמר מר: כל מצוה שנאמרה לבני נח ונשנית בסיני, לזה ולזה נאמרה. אדרבה, מדנשנית בסיני - לישראל נאמרה ולא לבני נח! מדאיתני עבודה זרה בסיני, ואשכחן דענש גוים עילויה, שמע מינה: לזה ולזה נאמרה. לבני נח, ולא נשנית בסיני - לישראל נאמרה ולא לבני נח. אדרבה, מדלא נישנית בסיני - לבני נח נאמרה ולא לישראל! ליכא מידעם דלישראל שרי ולגוי אסיר.

משנה אהלות פרק ז משנה ו

האשה שהיא מקשה לילד, מחתכין את הולד במעיה ומוציאין אותו אברים אברים, מפני שחיה קודמין לחיו. צא רבו, אין נוגעין בו, שאין דוחין נפש מפני נפש:

משנה בערכין שם

האשה שיצאה ליהרג, אין ממתינין לה עד שתילד. האשה שישבה על המשבר, ממתינין לה עד שתילד. האשה שנהרגה, נהנין בשערה. בהמה שנהרגה, אסורה בהנאה.